

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

2 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА – НА ВСИЧКИ БЪЛГАРСКИ СВЕТИИ

Евангелско четиво

И като вървеше покрай Галилейско море, видя двама братя, Симона, наричан Петър, и брата му Андрея, да хвърлят мрежа в морето, понеже бяха рибари; и казва им: вървете след Мене, и аз ще ви направя ловци на човеци. И те веднага оставиха мрежите, и тръгнаха след Него. Оттам като отиде по-нататък, видя други двама братя. Накова Зеведеева и брата му Йоана, в кораб със Зеведея, баща им, които кърпеха мрежите си, и ги повика. Те веднага оставиха кораба и баща си и тръгнаха след Него. И ходеше Исус по цяла Галилея, като поучаваше в синагогите им, проповядваше Евангелието на царството и изцеляваше всяка болест и всяка немощ у народа. (Мат. 4:18-23)

Отеческо наследство

СВЯТОСТ И РОДОЛЮБИЕ

Днешният ден не е голям празник, но той е особено тачен от нашата Църква, защото е Неделята на всички български светии - не само на тези, с чиито имена е изпъстрен църковния календар и чиято памет се чества на определените за това дати, но и на тези, чиито имена не са запазени в народната памет, т.е. на хилядите неизвестни български мъченици, изповедници и труженици на вярата, които, служейки на Бога, са служили на отечеството си и жертвайки се за отечеството си, са принесли служба Богу.

Преди тридесетина години паметта на светите братя Кирил и Методий се честваше на 24 май, а паметта на св. Климент Охридски – на 8 декември. Днес споменатите дати са съответно Ден на българската просвета и култура и на славянската писменост и Студентски празник, т.е. имат светски измерения, докато паметта на тези най-тачени наши свидетели се празнува на 11 май и на 25 ноември, и то само от Църквите. (Датата 25 ноември е и патронен празник на Софийския университет "Св. Климент Охридски" – Б. ред.) Това разделно честване накърнява целостта на празниците, намалява тяхната стойност и всенародно значение. Вероятно промяната на календара беше направена и с такава цел – да откъсне от духовния им корен тези празници и да им придаде само светско значение. А всъщност те са църковно-

национални празници. Впрочем същото беше сторено и с Деня на народните будители, който се е чествал някога на 1 ноември – празника на св. Йоан Рилски, чиято памет сега обаче празнуваме на 19 октомври. Такова разминаване почти лишава от смисъл този празник и той губи въздействието си. Това не са никак маловажни неща. Всичко, постигнато от нашите предци в духовната област, трябва ревниво да събираме и пазим, за да не останат делата и подвизите им като отделни ръчени, които се губят в пясъците на времето, а да текат през вековете като широка и пълноводна река и обилно да подхранват нашето национално самосъзнание и самочувствие.

Някои инославни изповедания отхвърлят почитта към светите и към св. Богородица. Бих искал да припомня, че почитта към светите се заражда още в първите векове на християнството и намира своето основание в текстовете на Свещеното Писание. Светите са пример за това, как вярващият човек, уповавайки се на Бога, може да придобие кристалночисти добродетели и да се усъвършенства дори до ангелоподобие. Животът на светците е едно себеотдаване – на Бога и на ближните. Ето защо най-добрата почит, която можем да им отдадем, е да подражаваме на живота и делата им. "Помнете вашите наставници и като имате пред очи свършека на техния живот, подражайте на вярата им" (Евр. 13:7). И тук веднага искам да направя един паралел. Само подражавайки на вярата на хилядите български мъченици, загинали по времето на петвековното османско владичество, и имайки пред очи свършека на техния живот, който те пожертваха за българското си име и вяра, нашият народ успя да запази себе си и своята идентичност. Почитането на светите за нас, българите, не е само религиозен въпрос. Народилите се напоследък лъжеучители и сектантски водачи твърдят, че нашите родни светци братята Кирил и Методий и техните ученици св. Климент Охридски, св. Наум, св. Сава, св. Горазд и св. Ангеларий; преподобния Йоан Рилски, св. Йоан Кукүзел, св. патриарх Евтимий, св. Злата Мъгленска, както и хилядите светители, преподобни и мъченици, дали живота си за вяра и род, не са наши молитвени застъпници пред Бога, а просто заблудени еретици и идолопоклонци. Тези хулни твърдения нанасят удар в сърцевината на българската душевност и са пагубни за националното ни достойнство и самочувствие, защото поразяват корените му.

Православната ни църква възпитава не само вяра и нравственост. Прикътала в себе си всички изкуства, тя въздейства всеобхватно на човека – на неговата душа, сърце и разум. Всеки празник на български светец може да се каже, че е урок по патриотизъм и родолюбие. Затова днес повече от всякога е нужно да си

припомним свидните имена на нашите български светци, да почетем делата и подвизите им и да се опитаме да бъдем техни достойни потомци и подражатели.

Автор: Свещ. Ал. Лашков

Български светни

ЖИТИЕ НА СВЕТИ ПРЕПОДОБНИ НАУМ ОХРИДСКИ

Св. преподобни Наум Охридски бил българин от благороден произход. Като оставил всичко, последвал славянските равноапостоли св. Кирил и Методий в Моравия и Рим, където папа Адриан II го ръкоположил за свещеник. Подир смъртта на св. Методий той заедно със св. Климент се отправил за България, където българският цар Борис-Михаил го приел с радост. Св. Климент като учител на славянска писменост изпатил в югозападната част на държавата, а св. Наум останал в тогавашната столица Плиска. В 893 г. на историческия църковнонароден събор било решено българската столица да бъде пренесена в Преслав. На същия събор Симеон Велики бил провъзгласен за цар вместо приелия монашество св. Борис-Михаил, а св. Климент бил ръкоположен за епископ. Тогава на негово място за учител бил назначен св. Наум, който работил там седем години. После той построил манастир на брега на Охридското езеро на името на св. Архангели и живял в него десет години. Преставил се в Господа в 910 г., след като приел монашеско пострижение непосредствено преди смъртта си. Погребали го на северната стена на храма, където мощите му и досега почиват неоткрити, защото, колкото пъти се опитвали да отворят гроба му, преподобният не позволявал това. От външната страна на храма е пристроена стаичка, в която нощуват болни и получават изцеление.

© Жития на светните. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).

Наръчник по Православие

ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО – БЕБЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ

- Бог е твърде милостив, за да ме осъди на вечни мъки.
- Бог и не те осъжда – ти сам осъждаш себе си!
Бог е източник на всяко добро; Той е приготвил за тебе Царство от сътворението на света (Мат. 25:34), ако ти пожелаеш да бъдеш добър и благочестив.
Бог не е виновник нито за греха, нито за злото. Азът е плодът на греха и той е приготвен за дявола, първоначалния подеждител на всяко зло, и за неговите последователи – също тъй неразкаяни и ожесточени, както е и самият той.

За какво – ще кажеш ти – Бог е допуснал грехът да съществува?

На това ще отговоря, че Бог, дарувайки ни разумна душа, ни е дарувал и нравствена свобода, т.е. способност да избираме по своя воля доброто или злото, по своя воля да следваме или да се противим на гласа на Невесния Отец, призоваващ ни към себе си, да заслужим вечното блаженство или да се откажем от Него.

Пред човека е живот и смърт, и кое той пожелае, то и ще му се даде (Сир. 15:17).

Свободата е най-голямото преимущество и знак на любовта, с които Бог е почел своето творение. Ако ние употребяваме Неговите дарове за зло, то вината е наша, а не Негова. Когато аз Ти давам оръжие за защита на твоя живот, не е ли това знак на приятелска загриженост от моя страна? Но ако въпреки моята воля, независимо от предупрежденията и наставленията, които съм ти дал, ти обърнеш това оръжие против себе си – ще бъда ли аз причина за твоите рани? Не следва ли по справедливост само и единствено на тебе да се припише цялата вина?

Така постъпва с нас Бог – Той ни дава свободата да правим добро или зло; но Той употребява всички средства ние да изберем доброто: наставления, предупреждения, милостърдни призиви, страшни заплахи. Той ни обсипва с милости и е готов да ни подаде помощта на Своята всецелна благодат, стига само да я пожелаем. Но Той не ни принуждава, Той уважава в нас Свонте дарове.

И тъй, отхвърленият сам погубва себе си – не Бог го осъжда на вечна мъка, но той сам осъжда себе си.

На житейския път има две пътеки: едната е пътеката на добродетелта, а другата – пътеката на греха. Втората бива по-приятна и по-съблазнителна от първата, но тя води в ада, където нейните сладости ще се обърнат в горчивина. А първата пътека води в рай, където трудностите ще се обърнат в неизказано блаженство.

Няма никакво съмнение в съществуването на ада, защото в Евангелието Спасителят нееднократно споменава за неугасимия огън и вечните мъки. Нека тези, които не вярват във вечните мъки, считат себе си за по-милостиви и по-мъдри от Господа?

А и как няма да има ад? Нали неразкаяният и ожесточен грешник носи със себе си в този свят своята злоба, своята гордост, своето нечестие. Той не е обичал Бога на земята, презирал е волята Му, как пък може да Го обича там, където цялото блаженство се състои в любовта?

Във всички времена всички народи, даже и самите езичници, вярвали, че има рай и ад. Ако някой казва, че не вярва в това – такъв се старае да заглуши съвестта си, защото се бои от Божието правосъдие!

Немощният грешник, който се разкайва и вярва в своя Спасител, не се ужасява от ада. Той често прибегва към Божествените Тайнства за очистване на своята душа и смирено поверява своята участ на Този, Който умря на Кръста за всички!

Източник: www.svetiilia.bg

ПО КАКВО ДА РАЗБЕРЕМ ДАЛИ ДАДЕНО ДЕЛО Е УГОДНО НА БОГА?

Въпрос:

По какво можем да разберем дали дадено добро дело е Божие благоволение или вражеско изкушение, когато се случи да се съмняваме в това, тоест когато един помисъл ни подтиква да го извършим а друг, обратно, пречи на извършването му?

Отговор:

Врагът има навик да скрива истината и да смесва доброто със зло. Но по какво може да се разпознае истината? Божието благоволение във всички наши намерения е кротко, благонадеждно и несъмнено. Не само в доброто ни дело, но и в беззаконието ни Бог ни дълготърпи с кротост и очаква нашето покаяние. А по какво да разпознаем вражеския прилог? Врагът обикновено ни пречи и ни отвърща от доброто.

Но ако в нещо, което наглед е добро, умът се смущава и ни разстройва, прогонва страха Божий, лишава ни от спокойствие, така че без видима причина сърцето ни боли и умът ни се колебае, то знай, че това е вражески прилог, и го отхвърли. Вражеското е смущаващо, неспокойно и съмнително за ума във всичките ни намерения. Не на предразположението на сърцето ни трябва да вярваме във всичко, а трябва да разсъдим дали е полезно неразположението. А когато умът ни е притеснен от враговете чрез помисли и помрачение, тогава трябва напълно да оставим настрана всяка мисъл и разсъждение, защото не можем да познаем истината, докато умът ни не се очисти чрез молитва, тъй като тогава помислите се надигат в ума като мътна вода или блуждаят като облак и душевните чувства са безчувствени към всичко. Затова нека желаещият да узнае истината да подбужда себе си дълго време към гореща молитва и към желаното дело – по време на молитва врагът не може да скрие истината, тъй като тогава няма власт. Можеш да изпиташ на практика истинността на такава вяра. Слава на нашия Бог веќе. Амин.

Нищо не ще се случи с нас без участието на Божия промисъл и на Неговото устройство. Бог очаква от нас само произволенията на ума ни. Но Божиите съдби са непостижими и затова трябва с търпение да спасяваме душите си, и който претърпи докрай, ще бъде спасен чрез Христа Исуса, нашия Господ. Немү слава сега и винаги, и във вечните векове. Амин.

Умолявам ви и ви увещавам, възлюбени мои отци, братя и чеда, следното: като възлюбиш твоя Господ от цялата си душа и с цялото си сърце, бъди справедлив и правдив, покорен, с наведена надолу глава и с ум, обърнат към небето, имай умиление към Бога и хората, бъди утешител на печалния, търпелив в изкушение и нераздрознителен, щедър, милостив, кърмител на бедни, гостоприемен за странници, печален заради греховете, радостен в Бога, гладен и жаден, кротък, търпелив, неславолюбив, незлатолюбив, друголюбец, нелицемерен, негорделив, трудолюбив за Бога,

мълчалив, приятен в отговорите, усърден в поста, честите молитви, вденията и псалмопенията, разумен. Не осъждай никой човек, а гледай себе си. И за всичко това ще бъдеш чеда на Евангелието, син на възкресението, наследник на живота в Христа Исуса, нашия Господ, Немү, заедно с отца и Пресветия Дух, подобават чест, власт и поклонение сега и винаги, и във вечните векове.

Амин.

Източник: www.predanie.com

Православни беседи

ВИНАГИ ДА СЕ РАДВАМЕ

Съвременният свят гледа надолу и търси там причините, но намира вторичните причини. Християнството разбира за света е да се гледа нагоре. И затова у хора, като свети Григорий – както можем да усетим, когато четем писанията им, – постоянно присъства радостта. Това не значи, че те са щастливи с някакво повърхностно, поривисто щастие. Те по-скоро се намират в състояние на дълбоко щастие, защото зорът им е постоянно устремен нагоре и духовният им разум с постоянство и решимост е устремен към определено място, което искат да достигнат, т.е. към Небето. Затова всичко в света те разглеждат в тази светлина. Злото, козните на дявола, примките на света, развратът и разложението или обичайните материалните неща и явления – всичко това те считат за вторично и никога не го поставят на първо място. Светите отци ни учат, че във всичко трябва да виждаме нещо полезно. Ако можете така да виждате, то – можете да спасите душата си.

Ще приведа един прозаичен пример: Работите на печатарска машина и с удовлетворение наблюдавате как от нея излизат чисто и акуратно напечатани страници. Това вселява в душата ви приятно чувство и вне си мечтаете за мисионерска дейност, за разпространение на колкото се може повече копия в различни страни. Обаче изведнъж нещо става с машината. Тя се разваля. Започва да разхвърля листовите наляво и надясно; те се мачкат и се късат. Предметът на вашето удовлетворение се превръща в причина на вашите мъчения. Виждате, че всички допълнителни копия, на които сте разчитали, са унищожени. В края на краищата всичко, което можете да направите, е да останите до машината, да си казвате Исусовата молитва и да се опитате да поправите нещо. Макар че това не изпълва душата с удовлетворение както преди, в духовен план то може да бъде още по-полезно, тъй като ви кара да се стегнете, да се съсредоточите и дава повод за борба. Но, ако вместо това се разстройте и в отчаяние започнете да чупите машината, вне губите сражението. Победата в сражението се измерва не с това, колко копия в час прави вашата машина, а с това, в какво състояние е вашата душа. Ако душата ви е в състояние да се спасява и да произвежда слова, които да спасяват другите – още по-добре; но ако вне произвеждате слова,

конто могат да спасят другите, и в същото време разрушават собствената си душа – това вече е лошо.

Автор: иеромонах Герафим Роуз

В търсене на вярата

НА КАКВО УЧИМ ДЕЦАТА СИ?

- Тате, неделя едно малко момиче каза на баща си, ще ми позволиш ли днес да отида на църква?

- Не! – отговори невярващият баща. Църквата не е за теб. Тя е за баби и дядовци!

- Но тате, каза момичето, в училище, в часовете по вероучение научих, че четвъртата Божия заповед ни казва всяка неделя да отиваме на църква, за да почитаме Бога.

- Това са глупости! – продължи бащата.

- Но, тогава, тате, ако е глупост да изпълняваме четвъртата заповед, ще е също глупаво да изпълняваме и петата Божия заповед, която ни учи да почитаме родителите си?

Тези думи на детето преминаха като гръм през главата на бащата, който в края на краищата позволи на детето да отиде в храма.

Източник: www.pravoslaven-sviaf.org

Детски свят

ПРИТЧАТА ЗА МИЛОСТИВИЯ САМАРЯНИН (Лука 10:30-37)

Грехът отчуждава хората един от друг, а любовта прави близен всеки срещнат, дори непознатия. Когато Христос-Бог дошъл на земята, намерил хората не само отчуждени, но и често враждуващи. И Той ги учел да се обичат като братя и да си помагат особено когато са в беда. Като проповядвал за топла отзивчивост към всеки срещнат, един законник - учител на народа, Го запитал кого трябва да смята за свой близен. В отговор Христос казал притчата за добрия милостив самарянин. По пътя между Иерусалим и Иерихон един пътник бил нападат. Там постоянно бродели разбойници, защото за Иерихон често пътували търговци, които купували прочутото балсамово масло, произвеждано в околностите на това градче. А пътят е скалист и в постоянни завои, което го прави удобен за нападения, защото разбойниците можели лесно да се укриват. Нападнатият пътник бил ограбен и тежко наранен. Животът му бил в опасност. По пътя минал един служител на храма и го отминал. Навярно той бързал за богослужението или смятал, че случаят е безнадежден. Не спрял да му окаже помощ може би и затова, че се страхувал да не бъде и той нападат. След него минал друг пътник и той го отминал по същите съображения. Накрая минал един самарянин. Така се наричали жителите на Самария - една от трите области на еврейската държава. Поради общуването си със съседните езически народи самаряните изпадали в

нечиста вяра. Затова юдеите не общували с тях и ги презирали. Но този самарянин имал милостиво сърце. Той съжалил изпадналия в беда и решил да му помогне. Слязъл от магарето, с което пътувал, видял, че нещастният пътник е още жив, и измил раните му с вино, помазал ги с елей и го качил на добичето си. Отвел го в Иерихон и го настанил в странноприемницата. Дал пари на съдържателя да се грижи за него до оздравяването му. Казал му, че на връщане пак ще се отбие да види състоянието на ранения и ако са изразходвани повече пари, ще доплати. Като разказал притчата, Христос попитал високообразования законник кой от тримата бил близен на изпадналия в беда. Отговорът бил ясен. Тази притча вълнува много с жертвената любов на чужденеца самарянин към един непознат страдащ човек. С нея Христос искал да поучи многознаещите иудейски законоучители, които имали студени сърца. Тя е поучителна за всички времена, защото поради греха винаги има хора, които затварят сърцата си за страдащия. Тя е поучителна и за децата, които от малки трябва да виждат във всеки човек свой близен и да му помагат според силите си.

Автор: Монахиня Валентина (Друмева)

Източник: "Православно Вероучение за деца"

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

14 юни † 2 Неделя след Петдесетница - на Всички български светини. Св. прор. Елисей. Св. Методий, патр. Цариградски. Гл. 1, үтр. ев. 2, ап. 2 Кор. 4:6-15 (с. 171), лит. ев. Мт 4:18-23 (Тип. с. 480)

15 юни Св. прор. Амос. Св. мчк Исихий Доростолски. Св. Ефрем II, патр. Сръбски

16 юни Св. Тихон чудотворец, еп. Амуртунтски. Пренасяне мощите на св. Теофан Затворник

17 юни Св. мчци Мануил, Гавел и Исмаил. Св. мчк Манасий Гавровски. Св. ап. Аетий

18 юни Св. мчци Леонтий, Ипатий и Теодул

19 юни * Св. ап. Иуда, брат Господен. Преп. Пансий Велики. Преп. Пансий Хилендарски. Св. мчк Зосима Созополски

20 юни * Преп. Наум Охридски. Св. свщмчк Методий, епископ Патарски. Св. Калист, патр. Константинополски (Тип. с. 335, т. 1, вж Тип. с. 342, т. 7)

Евнорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg